

Jälleensyntyminen, karma ja täydellisyys

Pekka Ervastian looshipuhe Tampereella 28. 3. 1910

Ihmisen päämäärä on tulla täydelliseksi. Meillä jokaisella on jonkinlainen käsitys täydellisestä ihmisestä, ihmisestä, joka on täydellisesti hyvä, joka on täydellisesti rehellinen, joka rakastaa kaikkia ja joka aivan kuin koko persoonallisuudellaan ilmentää totuutta, joka kaikkia armahtaa, joka kaikkia osaa auttaa, jonka viisaus on niin rajaton, että hän voi nostaa koko ihmiskuntaa. Tällainen käsitys meillä on täydellisestä ihmisestä, sillä kristinuskossa me olemme nähneet täydellisen ihmisen, Jeesus Kristuksen. Kuitenkin tavallisesti täällä kristikunnassa sanotaan: Jeesus Kristus oli ainoa laatuahan; muut ihmiset ovat ehdottomasti syntisiä, muut ihmiset voivat tulla otollisiksi Jumalan silmissä ainoastaan sillä tavalla, että he omaksuvat Jeesus Kristuksen.

Teosofinen maailmankatsomus tuo meille tässä suhteessa uuden näkökohdan. Se sanoo aivan jyrkästi: jokaisen ihmisen päämäärä on tulla täydelliseksi. Mutta se ei merkitse, että se olisi vapaaehtoinen asia, jonka voimme jättää tekemättä, jos tahdomme, vaan se merkitsee, että luonto, itse elämä, Jumala on määrännyt, että ihmisen pitää tulla täydelliseksi. Ja se merkitsee, että maailma on niin rakennettu, että jokainen ihminen voi tulla täydelliseksi. Sentähden, niinkuin me teosofisen maailmankatsomuksen valossa ymmärrämme, jokainen ihminen syntyy tänne maan päälle monta kertaa. Jokainen meistä on ollut täällä ennen, sillä kuinka muutoin olisi selitettävissä meidän erilaisuutemme. Kuinka olisi selitettävissä, että meillä on niin erilaiset kyvyt, erilaiset ominaisuudet, useinpa erilaiset harrastukset? Kuinka se olisi selitettävissä, jos on jotakin oikeutta, jotakin järjestystä

olemassa? Sillä mehän huomaamme järjestystä ja järkevyyttä kaikkialla luonnossa. Kuinka tämä olisi selitettävissä, jos ihminen olisi vain umpimähkään tänne heitetty, jos ihminen olisi yhtäkkiä tänne luotu? Emme voisi ymmärtää ollenkaan elämän rikkautta ja ihmissielujen erilaisuutta, ellemmme otaksuisi, että ihminen on sielu, joka vähitellen on kehittynyt. Ihminen on sielu, joka on kehittynyt eläinkunnasta ja on nousemassa vähitellen askel askelelta, porras portaalta, ylös enkelikuntaan. Ihminen on aivan kuin pyhiinvaeltaja johonkin sellaiseen maahan, joka joskus tulevaisuudessa on meille aukeava. Me kaikki kuljemme täydellisyyttä kohti aivan kuin luonnon pakosta, luonnon tahdosta. Me olemme elämän koulussa, ja se opettaa meille, että meidän täytyy luopua pahasta ja itsekkyydestä. Ja kun luonto suo meille tilaisuuden tulla tänne yhä uudestaan, niin me ymmärrämme, että mikään työ ei mene hukkaan, vaan mitä me tänään koetamme ja yritämme, se on meillä tallella huomenna. Kun me tulemme tänne yhä uudestaan, niin meillä on tallella ja käytettävissä juuri se, mitä me olemme itsellemme hankkineet täällä ennen. Sentähden, kun nyt hiukankin koetamme pyrkiä, sillä emme äkkiä tule täydellisiksi, pyhimyksiksi, jumaliksi, kun me rehellisesti ja vapaasti koetamme pyrkiä pois itsekkyydestä ja koetamme kehittää itsessämme epäitsekkyyttä, rakkautta, nöyryyttä, silloin me aivan kuin kylvämme jotakin, ja sen kylvön me tulemme niittämään, kun tulemme uudestaan tänne. Silloin meillä tulee olemaan kykyinä ne, mitä me nyt olemme tavoitelleet.

Tämä on ensimmäinen tärkeä teosofinen oppi, niin uusi länsimaille, että me emme voi pettää luontoa, elämää, Jumalaa. Elämä on sanonut ihmiselle; tule täydelliseksi. Ja ihmisen täytyy tulla täydelliseksi joko niin suurten kärsimysten kautta, että hän lopulta ymmärtää, tai sitten vapaaehtoisesti rakkaudesta elämän totuuteen.

Toinen merkillinen oppi, jonka teosofia on tuonut

länsimaille ja joka heittää uutta valoa meidän elämäämme ja kokemuksiimme, on oppi siitä, että me ihmiset emme koskaan voi kärsiä väärin, vaan ainoastaan tehdä väärin. Me voimme tehdä väärin toiselle, me voimme sortaa toisia, me voimme olla pahoja toisille, mutta me emme koskaan kärsi väärin, aiheettomasti. Jos minua sorretaan, jos minua petetään, niin minä en kärsi syyttömästi; minä ainoastaan niitän jotakin, jota olen ennen kylvänyt. Mutta jos minä petän, jos minä teen vääryyttä, jos minä olen syntinen, silloin minä teen väärin. Ihminen voi tehdä väärin, mutta ei kärsiä väärin. Tämä on se oppi, jota itämailla kutsutaan karmaksi, joka sisältää, että kaikki luonnossa on syysuhteista, lakisiteistä, että jokaisella syyllä on seurauksensa, että jokainen seuraus, jokainen asia on seuraus jostakin syystä. Tämähän on tieteellinen tosiasia ulkonaisessa luonnossa. Jokainen tieteellisesti sivistynyt ihminen tietää, ettei luonnossa voi olla mitään sattumaa. Jos me tunnemme luonnonlait ja annamme niiden vaikuttaa yhdessä, niin me voimme laskea tuloksen. Jos on esimerkiksi kaksi kemiallista ainetta, ja me sekoitamme ne yhteen samoissa suhteissa, niin me tiedämme, että aina tulee samanlainen tulos. Luonto ei petä. Ja tämä lakisiteisyyden, tämä oikeuden, järjestyksen ja järjen laki, ei vallitse ainoastaan näkyvässä luonnossa, vaan kaikkialla kautta maailman kaikkeuden, niin ihmiselämässä kuin kaikissa näkymättömissä maailmoissa. Ihmiselämässä se tulee näkyviin siinä, että me voimme erehtyä, että me voimme tehdä väärin, mutta että me emme voi kärsiä väärin, sillä se mikä meitä kohtaa, on juuri seurausta omista teoistamme. Kun me synnymme tässä elämässä vaikeisiin olosuhteisiin, niin me niitämme sitä, mitä me olemme kylväneet. Onko tämä siis käsitettävä siten, että aina pitäisi maailmassa olla esimerkiksi köyhyyttä ja rikkautta rinnatusten? Pitäisikö maailmassa aina olla onnettomuuksia, että ihminen voisi niittää, mitä hän on kylvänyt? Ei suinkaan! Vaan meidän pitää lakata tekemästä väärin, meidän pitää lakata sortamasta,

meidän pitää lakata olemasta itsekkäitä. Silloin häviävät nämä kärsimykset. Niin kauan kuin me teemme väärin, niin kauan me kärsimme. Jos me nyt synnymme tällä kertaa sellaisiin oloihin, että me kärsimme näennäisesti vääryyttä, niin se johtuu vain siitä, että me ennen olemme tehneet väärin. Jos ne, jotka nyt ovat syntyneet toisenlaisiin olosuhteisiin, sortavat toisia ja tekevät vääryyttä, niin he valmistavat itselleen tulevaisuuden, jossa he saavat kärsiä siitä. Siitä ei pääse mihinkään. Se on todella aivan kuin luonnollinen kiertokulku, josta ei päästä muulla tavalla kuin siten, että lakataan tekemästä väärin. Tämä on oppi karmasta.

Sitten on kolmas tärkeä ja merkillinen teosofinen oppi, joka niinkään on aivan kuin uusi täällä länsimailla, niin että ihmiset hämmästyvät, kun saavat siitä kuulla. Se on oppi siitä, että ihminen voi kehittyä täydelliseksi. Se ei ole ainostaan teoreettinen mahdollisuus, vaan se on jo toteutunut. On nimittäin jo olemassa ihmisiä, jotka ovat saavuttaneet täydellisyyden. Kaikissa suurissa uskonnoissa kunnioitetaan, jumaloidaan jotakin henkilöä, buddhalaisuudessa Buddhaa, hinduismissä Krishnaa, kristinuskossa Jeesus Kristusta jne. Kun me tiedämme tämän, niin me jo näemme silloin siitä, että on ollut sellaisia merkillisiä, täydellisiä ihmisiä, joita muiden täytyy kunnioittaa ja palvella. Nämä ihmiset ovat sellaisia merkillisiä olentoja, jotka eivät kuole. Sellaiset ihmiset, jotka ovat saavuttaneet täydellisyyden, jotka ovat tulleet mestareiksi kehityksessään, ovat myös murtaneet kuoleman vallan, tulleet kuolemattomiksi. Tavalliset ihmiset kuolevat, ja kun he syntyvät uudestaan, niin se on aivan kuin toinen olento, joka ei muista edellistä elämäänsä. Vasta sitten, kun ihminen on saavuttanut tietyn kohdan kehityksessä, hän voi ruveta muistamaan, että hän on ennen elänyt maan päällä. Mutta kun ihminen on tullut mestariksi, niin hän on voittanut sillä tavalla kuoleman vallan, että hän pysyvästi on yksi ja sama olento. Kun hän vapaaehtoisesti syntyy uudestaan, niin hän on yhä

sama olento. Hän voi syntyä kuinka monta kertaa tahansa, ja vaikka hän eläisi kuinka kauan tahansa, niin hän on aina sama olento. Sellaisia ihmisiä ovat suurten uskontojen perustajat, sellaisia ihmisiä ovat mestarit. He elävät tänä päivänä. Uskontojen suuret opettajat, suuret perustajat ovat ikuisia olentoja. Tänä päivänä elää Jeesus Kristus, ei siten, kuin kristikunnassa otaksutaan, näkymättömässä maailmassa, näkymättömänä henkenä, jonka läsnäolon, avun ja armon ihminen voi tuntea, vaan todellisena ihmisenä. Ja samoin monet muut. Nämä mestarit muodostavat niin sanotun Salaisen Valkoisen Veljeskunnan. He ottavat vastaan ihmisiä siihen Veljeskuntaan, kun nämä voivat tulla jonkun mestarin vihityiksi opetuslapsiksi, kun heihin voi luottaa niin, että heidät voidaan ottaa siihen Salaiseen Veljeskuntaan. Siellä ihminen sitten vähitellen kehittyy itse mestariksi.

Tämä suuri, merkillinen oppi sisältää sekä sen, että jokainen meistä on kerran tuleva täydelliseksi, vapahtajaksi, että myös sen, että kaikki vapahtajat, jotka maan päällä ovat esiintyneet, kaikki suuret opettajat, kaikki suuret mestarit, elävät tänä päivänä ja että heidät voi tavata, ja oppia tuntemaan.

Nämä kolme teosofian merkillistä oppia ovat omiansa erityisesti vaikuttamaan aikamme ihmisiin, sentähden että ne opit ovat olleet unohduksissa, ovat olleet kauan poissa meidän tajunnastamme.